

Arrest

nr. 294 901 van 2 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 juli 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 juli 2019 om internationale bescherming. Op 9 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent een soennitische moslim van geloofsovertuiging. U bent afkomstig van het dorp Darga uit het district Azra gelegen in de provincie Logar. Als oudste zoon van een landbouwer hielp u uw vader af en toe op de landbouwvelden die jullie bewerkten. Daarnaast hoedde uw gezin ook enkele dieren. U genoot nooit staatsonderwijs maar volgde wel religieuze lessen in de regio.

Een week voor uw vertrek uit Afghanistan begonnen uw problemen met de taliban toen zij de plaatselijke mullah van de madrassa, waar u religieus onderwijs genoot, vervingen door een mannetje van hunzelf. Deze nieuwe mullah, F. (...) genaamd, was naar eigen zeggen een agressieve man en hij sprak altijd over het voeren van de jihad. U had hier evenwel geen boodschap aan en u besloot niet langer naar de moskee te gaan. Enkele dagen gingen voorbij toen de nieuwe mullah uw vader aansprak over uw afwezigheid. Nadat uw vader F. (...) had afgewimpeld met een excuus kwam hij verhaal halen bij u. U informeerde uw vader over het feit dat de taliban u wilden rekruteren om jihad te gaan voeren en ook hij was van mening dat u dit niet zou moeten doen. Toen enkele dagen later F. (...) tot bij jullie thuis kwam met de boodschap dat u terug naar de moskee moest komen, verzon uw vader weer een excuus. Na deze tweede confrontatie werd besloten dat u Afghanistan moest verlaten. U en uw vader vertrokken naar de stad Jalalabad waar hij u overhandigde aan een smokkelaar.

U vertrok naar eigen zeggen begin 1398 (komt overeen met voorjaar 2019 in de westerse kalender) uit Afghanistan. In een zevental maanden reisde u via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië (waar u een viertal maanden verbleef), enkele voor u onbekende landen, en Duitsland naar België. Op 21 augustus 2018 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland in het kader van een asielaanvraag, op 5 juli 2019 in Duitsland, eveneens in het kader van een asielaanvraag. Op 18 juli 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in. U verklaarde hierbij minderjarig te zijn. Duitsland aanvaarde in het kader van de Dublinakkoorden overname van uw asielaanvraag, u bleef echter in België.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban die u onder dwang zullen rekruteren voor hun zaak. Ter staving van uw verklaringen legde u uw originele taskara voor, alsook de enveloppe waarmee het document werd opgestuurd en verschillende medische documenten. Op 5 december 2019 liet uw sociaal assistent per mail weten aan de DVZ dat u sinds 23 oktober 2019 gehospitaliseerd was in het hospitaal CHS "L'Accueil". Ter voorbereiding van uw onderhoud met het CGVS stuurde uw advocaat Mter Van der Haert op 23 april 2021 een mail met (een deel van) uw medisch dossier. Deze bevat onder meer een rapport dat bevestigt dat u voor de periode van 23 oktober tot 23 december 2019 gehospitaliseerd werd omwille van "psychotische decompensatie met auditieve en visuele hallucinaties". Daarnaast bevat dit dossier een aantal stukken die uw psychologische behandeling en medische begeleiding moeten staven (de bevestiging van een vijftal afspraken, een medicatielijst, ...). Op 6 augustus 2021 ontving het CGVS nog een psychologisch attest dd. 5/08/2021 waaruit blijkt dat u één maal per maand therapie krijgt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Hoewel u enkele documenten neerlegt die moeten aantonen dat u met psychologische problemen kampt, blijkt nergens uit deze stukken dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 10/06/2021 kon het CGVS dergelijke noden evenmin vaststellen, noch brachten u of uw advocaat gedurende het gehoor hieromtrent concrete indicaties aan. Uw advocaat had op voorhand aan het CGVS gevraagd om rekening te houden met uw psychologische toestand, wat dan ook gebeurde. Zo werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe u zich voelde, waarop u aangaf dat u zich goed voelde; ook aan het einde van het onderhoud bevestigde u dit goede gevoel (CGVS, p.2 en p. 26). Voorts werd u meegedeeld dat u eventuele problemen tijdens het onderhoud steeds kon melden, alsook werd door het CGVS benadrukt dat er pauzes konden worden ingelast indien nodig (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud is verder goed verlopen en er deden zich geen moeilijkheden voor, evenmin werden er door u opmerkingen gemaakt over het verloop van het onderhoud. Uw advocaat merkte aan het eind van het onderhoud op

dat psychologische problemen een invloed kunnen hebben op het geheugen of herinneringen, doch werd niet verduidelijkt in welke mate u hieronder lijdt of op welke punten dit een invloed zou hebben gehad.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werd evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Voorafgaand aan de beoordeling van de door u opgeworpen motieven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 30 juli 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België minderjarig zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Ook uw taskara waaruit moet blijken dat u 16 jaar was in 1397 (omgezet naar de westerse kalender 2018) en dus wel minderjarig was, kan hier geen ander licht op werpen. Immers zijn Afghaanse (identiteits-)documenten weinig betrouwbaar zoals ook verder uit de beslissing blijkt (CGVS p. 5). Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan.

Het CGVS merkt voorts op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw voorgehouden rekruteringspoging door de taliban op zich niet geloofwaardig is gebleken. U verklaart dat de mullah van de plaatselijke moskee een week voor uw vertrek vervangen werd door een mannetje van de taliban en dat het hun bedoeling was om van de madrassa een rekruteringsplek te maken. Echter, gevraagd of de taliban hun intenties overlegd hebben met de lokale gemeenschap en in het bijzonder de dorpsouderen, beweert u dat zij die beslissing eenzijdig zouden hebben genomen (CGVS, p. 19). Het lijkt nochtans weinig waarschijnlijk dat een groepering als de taliban, die zeker op dat moment in de tijd stevast hengelden naar de steun van lokale gemeenschappen in Afghanistan, dergelijke drastische beslissing op eigen houtje zouden nemen en zonder overleg. Nog maakt u allerm minst duidelijk waarom de taliban nu juist toen, en schijnbaar eerder plots, de beslissing zouden hebben genomen om een nieuwe rekruteringsplek in te richten en nieuwe rekruten aan te werven in uw regio van herkomst. Immers, uit uw verklaringen moet blijken dat de groepering sinds zolang u het zich zou herinneren de controle had over uw plek van herkomst in het district Azra (CGVS, p. 12 en p. 19). U zegt hieromtrent geen enkel idee te hebben naar hun motieven. Ook als het CGVS polst of de taliban misschien manschappen te kort kwam, zegt u het niet te weten en stelt u dat niemand gevraagd kan worden over de wijze waarop ze rekruteren (CGVS, p. 20). Nochtans mag verwacht worden dat iemand die zich in dergelijke positie zou bevinden, hieromtrent het één en het ander zou kunnen verduidelijken.

Bovendien zijn uw verklaringen in tegenstrijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban op dat moment veelal op vrijwillige basis gebeurde. Dit gebeurde omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende milities, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kon gebeuren in gebieden waarin de taliban tijdelijk meer manschappen nodig hadden, maar dit was uitzonderlijk. In tijden van nood vroegen ze hulp aan de bevolking in overleg met de stamouderen van de regio. Zij deden beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. De geleverde steun kwam dan meestal in de vorm van geld, voedsel of het weigeren van onderdak aan strijders van Daesh. De taliban verkozen om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zouden de lokale stammen slechts uitzonderlijk vragen om enkele lokale strijders af te staan om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. Al deze elementen ontbreken in uw asielrelaas, evenmin brengt u concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de taliban in uw geval anders zouden hebben gehandeld.

In dit verband geeft u immers zelf aan dat u helemaal niet bereid was om te gaan strijden voor de zaak van de taliban (CGVS, p. 21). U verklaart eveneens dat u geen enkele ervaring hebt met strijd- en gevechtssituaties in Afghanistan (CGVS, p. 21). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom de taliban zich voor het voeren van de jihad zouden richten tot een ongemotiveerde rekrut, die bovendien naar eigen zeggen nog nooit een wapen heeft vastgehouden. U argumenteert dat er nog andere jongens waren die

religieuze lessen volgde in de madrassa. In dit verband is het dan weer bijzonder merkwaardig dat u niet met zekerheid kan bevestigen of zij eveneens het slachtoffer zouden geworden zijn van de rekruteringspogingen door de taliban (CGVS, p. 21). Uw onwetendheid hieromtrent, alsook de vaststelling dat u nooit concreet wordt over de redenen waarom de taliban u specifiek zouden willen hebben rekruteren, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Verder moet nog gewezen worden op volgende, opvallende vaststellingen. Zo is het ten eerste weinig waarschijnlijk dat een mogelijke rekrut, die naar eigen zeggen toch les zou hebben genoten van de taliban, helemaal niets zou kunnen vertellen over de eventuele herkomst en nationaliteit van de talibanleden die er strijd voerden (CGVS, p. 22). Daarnaast is het evenmin aannemelijk dat zulk een rekrut zegt dat Daesh niet aanwezig was in Azra tijdens zijn verblijf in de regio (CGVS, p. 12), hoewel de toegevoegde informatie aantoont hoe verschillende overheidsleden uit Logar zich in 2016, toen u er nog verbleef, ernstig zorgden maken over de verslechterde veiligheidssituatie in Azra omwille van de aanwezigheid van Daesh. Uw gebrekkige kennis omtrent de veiligheidssituatie daar doet eveneens ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw voorgehouden moeilijkheden met de taliban in Azra.

Verder dient gewezen te worden op de vaststelling dat u ongeloofwaardige verklaringen hebt afgelegd met betrekking tot het tijdstip van uw vertrek uit Afghanistan en de duur van uw reisroute naar Europa. U stelt dat u vertrok aan het begin van het jaar 1398 (wat overeenkomt met voorjaar 2019 in de westerse kalender) en dat u in totaal een zes of zeven maanden onderweg was van Afghanistan naar België, waar u op 18 juli 2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS, p. 10 en p. 17). Nochtans zijn dergelijke verklaringen in tegenstrijd met de aanwezige informatie in uw administratief dossier en waaruit blijkt dat uw vingerafdrukken al op 21 augustus 2018 genomen werden in Griekenland. Elf maanden later, op 7 juli 2019, werden uw vingerafdrukken opnieuw genomen, nu in Duitsland. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent dergelijke zaken, tast niet enkel uw algemene geloofwaardigheid aan, het doet ook in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde problemen met de taliban. U stelt immers dat uw moeilijkheden met de militante groepering, met name hun poging om u te rekruteren voor hun zaak, een week voor uw vertrek uit Afghanistan aanvang namen (dus voorjaar 2019), hoewel uit de gegevens van EURODAC blijkt dat u op dat moment al geruime tijd in Europa was

Gelet op dit alles meent het CGVS dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en kan u de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus dan ook niet toegekend worden.

Uw taskara vermag de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Dit document heeft immers enkel betrekking op uw identiteit. Dat dit stuk uw minderjarigheid moet aantonen, bevestigt overigens de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de bewijswaarde van Afghaanse (identiteits-)documenten relatief is gezien documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Ook de door u en uw advocate neergelegde documenten met betrekking tot uw psychologische problemen, kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. Immers, zoals hierboven reeds aangehaald zijn deze mentale moeilijkheden niet van die aard dat u niet op een volwaardige manier zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Uw psychologische klachten bieden dan ook geen verklaringen voor de verscheidene tegenstrijdigheden die het CGVS kon vaststellen in het onderzoek naar uw aanvraag, alsook voor de gebrekkige kennis die u bij momenten aan de dag hebt gelegd. Hoewel in een psychiatrisch verslag van 11 maart 2020 sprake is van een ziekenhuisopname wegens "trouble schizophréniforme" volgens DSM IV, blijkt hieruit niet dat u niet in staat zou zijn om coherente of volwaardige verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud. Ook blijkt uit het verslag dat uw herstel traag vooruitging maar dat verbetering werd vastgesteld en u bij ontslag uit het ziekenhuis deelnam aan activiteiten, een coherent discours bracht, en geen zwarte gedachten of zelfmoordideeën had. U werd medicamenteus behandeld en psychiatrisch opgevolgd. Het psychologisch attest van 5/08/2021 stelt enkel dat u ernstige psychologische moeilijkheden kent, dat u eenmaal per maand therapie krijgt en dat de therapie best wordt aangehouden, maar verder bevat het geen diagnose of informatie over uw precieze mentale moeilijkheden of de gevolgen op uw deelname aan de asielprocedure. Op 22 oktober 2021 meldde uw advocaat per mail dat "het nieuws uit Afghanistan u zorgden baarde" en dat u in een kritische en zorgwekkende situatie verkeert, doch werd hier geen recenter medisch/psychologisch attest bij toegevoegd.

Ook dient te worden vermeld dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Zelf gaf u aan veel moeilijkheden te hebben gekend onderweg naar België, zo werd u bijvoorbeeld geslagen door de politie in Kroatië (CGVS p. 2). In Afghanistan had u geen dergelijke problemen, zo zei u tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 2). Het CGVS acht het dan ook niet onmogelijk dat u psychologische problemen hebt ontwikkeld na diverse moeilijkheden waarmee u te kampen had tijdens uw reis van Afghanistan naar België.

Echter blijkt heden niet dat u een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade hebt aangetoond bij terugkeer naar Afghanistan.

Inzake eventuele medische aandoeningen, waarbij geen verband bestaat met de asielmotieven, kan u ook beroep doen op de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet, met name een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10/06/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dienaangaande benadrukt het CGVS dat het louter aanhalen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat er een reëel risico is. Dit risico dient immers ook steeds te worden getoetst aan enkele objectieve vaststellingen en een verzoeker om internationale bescherming dient in dit verband het risico concreet aannemelijk te maken. De bewijslast rust hierbij in eerste instantie op de verzoeker om internationale bescherming. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker die van mening is dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die de toepassing van de "sliding scale", zoals uitgewerkt in de jurisprudentie van het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", nr. C-465/07), rechtvaardigen. U kan derhalve niet volstaan met het opsommen van persoonlijke omstandigheden maar dient concreet toe te lichten waarom deze persoonlijke omstandigheden kunnen worden aangemerkt als risicoverhogende factoren in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Afghanistan en hierbij verwijst naar uw psychologische toestand dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de medische attesten blijkt ook niet op welke manier u in vergelijking met een ander persoon door uw mentale moeilijkheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit het attest van 11 maart 2020 blijkt dat u opgenomen was in het ziekenhuis maar dat u na opname kalm en medewerkend was, en een verbetering werd vastgesteld van de psychotische symptomatologie. Nergens blijkt dat u door uw eventuele gedragingen een verhoogd risico zou lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele

socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt.

Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 48/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na erop gewezen te hebben dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst uit het dorp Darga, gelegen in het district Azra van de provincie Logar te Afghanistan, niet wordt betwist, tracht verzoeker de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen:

"1) De leeftijd van verzoeker

Verwerende partij meent betreffende de leeftijd van verzoeker wat volgt :

"(...)"

Verzoeker kent zijn exacte geboortedatum (en dus leeftijd) niet. Hij heeft ook verklaard gedurende zijn persoonlijk onderhoud wat volgt (NPO, p. 5) :

"(...)"

De taskara van verzoeker werd opgesteld in de derde maand van 1397 (wat overeenkomt met de maand juni van 2018). Verzoeker en zijn vader hebben bij het opstellen van de taskara verklaard dat hij op dat moment 16 jaar oud was en dus geboren zou zijn in het jaar 2002. Zekerheid betreffende zijn leeftijd bestond op dat moment ook niet, aangezien een taskara opgesteld wordt op basis van de verklaringen van de betrokkenen en dat het verband tot de leeftijd helemaal anders is in Afghanistan dan in België (Afghanen kennen vaak hun geboortjaar niet).

Wij lezen hieromtrent trouwens in het rapport dat toegevoegd werd aan het administratief dossier (LandInfo, COI Centre, Report, "Afghanistan : Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, p. 22) :

"(...)".

(vrije vertaling : (...)).

Verzoeker heeft dus, op basis van zijn taskara, ter goede trouw, verklaard bij aankomst in België dat hij geboren was op 10.02.2002 en heeft de Belgische asielinstanties nooit om de tuin willen leiden.

Hoe dan ook is het leeftijdsverschil tussen zijn verklaarde leeftijd bij aankomst in België en het resultaat van de medische test die uitgevoerd werd, redelijk klein : op basis van de medische test is het mogelijk dat verzoeker op 26 juli 2019 (datum van de medische test), 18,6 jaar oud was. Op basis van dit jongste resultaat, zou verzoeker geboren zijn in 2001.

Echter, hoewel de leeftijdsbeslissingen van de Dienst Voogdij buiten uw rechtspraak vallen, dient er hieromtrent opgemerkt te worden dat de medische onderzoeken die uitgevoerd werden op verzoeker, met name een tandheelkundig onderzoek, een sleutelbeenradiografie en een handpolsradiografie zowel wetenschappelijk als politiek gezien twijfelachtig en dubieus zijn wanneer zij gebruikt worden om een leeftijd te schatten.

Zo heeft de Académie nationale des médecins van Frankrijk op 16 januari 2007 een rapport aangenomen waarin duidelijk staat dat¹:

«(...)».

(Vrije vertaling : (...))

In een artikel van 14 november 2014, dat in het Frans nieuwsblad Libération werd gepubliceerd, leest men :

"(...)»

(Vrije vertaling : (...)).

Ook de Belgische Orde der Artsen stelt dat de interpretatie van een röntgenfoto "geen onfeilbare methode om de leeftijd van een persoon te bepalen"² is.

Verzoeker meent dan ook dat de resultaten van de medische testen die uitgevoerd worden om de leeftijd van een asielzoeker te bepalen een heel relatieve bewijswaarde hebben en dat er met veel voorzichtigheid moet omgegaan worden met de resultaten van zulke testen. Dit geldt in het bijzonder in zijn dossier waar de resultaten wijzen op een leeftijd die niet veel hoger ligt dan zijn voorgehouden leeftijd bij aankomst in België.

Om al deze redenen, wenst verzoeker te verduidelijken dat hij zich nooit "onterecht" als minderjarige heeft willen voordoen, en dat zijn beweerde leeftijd bij aankomst zijn "algemene geloofwaardigheid" dus niet kan aantasten. Door het tegenovergestelde te beweren, schendt de verwerende partij haar zorgvuldigheidsplicht.

Hoe dan ook is de betwiste leeftijd van verzoeker helemaal onvoldoende om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico op vervolging of op behandelingen in strijd met artikel 2 en 3 van het EVRM.

2) De rekruteringspoging door de taliban

Verwerende partij meent verder dat de voorgehouden rekruteringspoging door de taliban niet geloofwaardig is.

Verzoeker wenst, als voorafgaande opmerking, te benadrukken dat zijn persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft vóór de machtsovername van augustus 2021 en dat de nadruk gedurende zijn persoonlijk onderhoud duidelijk gelegd werd op het onderzoek naar zijn herkomst en niet naar de vervolgingsfeiten an sich. Er werden maar enkele vragen gesteld aan verzoeker betreffende de rekruteringspoging (NPO, p. 18 tot 22), zodat het onderzoek naar de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten gebrekkig te noemen is.

Verwerende partij meent vooreerst :

"(...)".

Verzoeker legt uit dat, in zijn regio, de lokale gemeenschap bijna geen invloed heeft op de beslissingen die de Taliban nemen, aangezien de Taliban voldoende machtig zijn, maar ook omdat de lokale gemeenschap (en ook de dorpsouderen) eerder een opstandige houding heeft ten opzichte van de Taliban. De Taliban aanvaarden de jirga bijgevolg niet en leggen hun beslissingen meestal op, zonder voorafgaande bespreking met de lokale gemeenschap.

Verzoeker wenst ook op te merken dat hijzelf nog heel jong was wanneer zijn problemen zijn begonnen en hij Afghanistan verlaten heeft. Hij was niet perse op de hoogte van de discussies tussen de dorpsouderen en de Taliban. Het is natuurlijk mogelijk dat dergelijke discussies hebben plaatsgevonden betreffende de madrassa, maar dat verzoeker hiervan niet op de hoogte was.

Voor wat betreft de reden waarom de Taliban een rekruteringsplek wilden inrichten in de madrassa, kan verzoeker moeilijk op deze vraag antwoorden : dit werd hem nooit verteld en hij was volledig onwetend

van de strategieën en behoeften van de Taliban. Hij weet wel dat de Taliban de jonge dorpelingen, via de madrassa, probeerden te indoctrineren en zo te rekruteren.

Echter, het wordt algemeen aanvaard dat de Taliban madrassa's gebruiken als rekruteringsplekken (zie *infra*). De verklaringen van verzoeker hieromtrent zijn dus op zich alles behalve onaannemelijk. Het is niet omdat verzoeker geen duidelijke uitleg kan geven over de werking en keuzes van de Taliban dat de vervolgingsfeiten op zich niet geloofwaardig zijn. Verwachten van een asielzoeker dat hij de handelingen en beslissingen van zijn belagers uitlegt, is onevenredig. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de Taliban handelen naar hun eigen zin en dit op een onverwachte manier.

Verwerende partij meent ook dat de verklaringen van verzoeker in tegenstrijd zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt :

(...)

Verzoeker betwist dat zijn verklaringen in tegenstrijd zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en meent dat de verwerende partij een uiterst subjectieve lezing van deze informatie maakt.

Eerst en vooral, wenst verzoeker te benadrukken dat de conclusies die getrokken kunnen worden uit objectieve bronnen al afhangen van de definities die gehanteerd worden van de termen "vrijwillige" en "gedwongen" rekrutering. Wij lezen in het rapport dat toegevoegd werd aan het administratief dossier (Landinfo, COI Centre, Report, "Afghanistan : Recruitment to Taliban", 29 juni 2017, p. 16) :

"(...)".

(Vrije vertaling : (...)).

De definitie van "gedwongen rekrutering" die bijvoorbeeld gehanteerd wordt door de UNHCR (die concludeert tot het feit dat gedwongen rekrutering eerder de uitzondering is) sluit de rekruteringsmechanismen op basis van bredere dwangstrategieën uit (p. 16):

"(...)".

(Vrije vertaling : (...)).

Verzoeker heeft echter nooit, in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, gezegd dat de Taliban, zonder enige waarschuwing, bij hem waren gekomen om hem meteen onder dwang mee te nemen (= gedwongen rekrutering), maar heeft gezegd dat de Taliban hem hebben willen indoctrineren en rekruteren in de madrassa, wat wel overeenkomt met de strategieën van de Taliban zoals deze worden uitgelegd in het toegevoegd rapport. Wij lezen inderdaad in dit rapport :

"(...)" (p. 12) (wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : (...)).

Wij lezen ook in hetzelfde rapport betreffende het belang van de madrassa's in de rekruteringsstrategieën van de Taliban :

"(...)" (p.16).

"(...)" (p. 15).

"(...)" (p. 22).

(Vrije vertaling : (...)).

"(...)".

"(...)

Echter, wij lezen ook in dit rapport, betreffende de behandelingen die ondergaan worden door personen die zich verzetten tegen rekrutering (p. 18) :

"(...)".

(Vrije vertaling (...)).

De Taliban oefenden weldegelijk de effectieve controle op het dorp van verzoeker.

Verder lezen wij ook nog in het rapport :

"(...)".

(Vrije vertaling : (...)).

De verklaringen van verzoeker zijn dus helemaal niet in tegenstrijd met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt!

Omdat hij plotselings niet meer naar de madrassa is gegaan, hoewel de mullah net was veranderd (een week, of een paar dagen meer dan een week voor zijn vertrek uit Afghanistan, NPO, p. 19) en de Taliban net hun preken waren begonnen in de madrassa, heeft verzoeker duidelijk zijn verzet tegen de ideologie van de Taliban geuit. Verzoeker wordt dus gezien als een ongelovige, in het bijzonder aangezien hij naar het buitenland is gevlucht.

In geval van terugkeer, vreest verzoeker dus dat hij door de lokale Taliban, waartegen hij zijn verzet geuit heeft, vervolgd zal worden.

Verwerende partij begrijpt ook niet waarom de taliban een ongemotiveerde rekrut, die nooit wapens heeft vastgehouden, zou willen rekruteren :

(...)

Opnieuw is het natuurlijk heel moeilijk voor verzoeker om te weten wat de Taliban precies van plan zijn met de rekruten uit de madrassa's. Echter, het feit dat de madrassa's (waarvan we legitiem kunnen

aannemen dat ze worden bevolkt door jongeren zonder vechtervaringen) vaak als rekruteringsplek dienen, wordt bevestigd door verschillende objectieve bronnen (o.a. ook de bron die gebruikt wordt door de verwerende partij – zie supra).

De argumentatie van de verwerende partij is dus tegenstrijdig.

Uiteindelijk meent verwerende partij dat de kennis van verzoeker over de strijdkrachten in zijn regio ondermaats is :

"(...)".

Verzoeker heeft de lokale Taliban op een heel duidelijke manier geïdentificeerd (NPO, p. 12) :

"(...)"

Hij heeft later gedurende zijn persoonlijk onderhoud weldegelijk het volgende verklaard (NPO, p. 22) :

"(...)».

Hij wilde met deze verklaring echter zeggen dat de Taliban hun gezicht bedekten en dat hij dus moeilijk kon weten of er ook Taliban aanwezig was uit andere provincies of landen. Maar hij weet weldegelijk vanwaar de lokale taliban afkomstig zijn.

Voor wat betreft de aanwezigheid van Daesh, dient opgemerkt te worden dat, uit de bron die gehanteerd wordt door de verwerende partij (zie administratief dossier – ToloNews, "concerns gro over Daesh Activities in Logar's Azra District", 27 november 2017), heel duidelijk blijkt dat Daesh aanwezig was in Khogyani (buurddistrict in de Nangarhar-provincie) maar niet aanwezig was in Azra:

"(...)".

(Vrije vertaling : (...)).

Opnieuw is de bewering van verwerende partij dus in tegenspraak met de objectieve informatie die zij hanteert.

Hoe dan ook, kan het best zijn dat Daesh nooit in het dorp van verzoeker is geweest. Verwerende partij brengt geen informatie bij waaruit het tegenovergestelde zou blijken.

3) Tijdstip van vertrek van verzoeker

Verwerende partij meent verder dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan :

(...)

Verzoeker is langer op weg geweest dan 6-7 maanden, waarschijnlijk ongeveer 13 maanden.

Hij heeft vandaag grote moeilijkheden om zich zijn reisroute te herinneren. Dit wordt uitgelegd door zijn mentale toestand (geheugenproblemen, PTSS, enz., verzoeker moest ook tweemaal opgenomen worden in een psychiatrische instelling) maar ook door het feit dat zijn persoonlijk onderhoud twee jaar na zijn aankomst in België plaatsgevonden heeft. Verzoeker heeft verder een heel moeilijke reisroute gekend en werd o.a. in Kroatië op een heel harde manier geslagen door de politie (zijn arm werd gebroken). Verzoeker heeft de notie van de tijd niet en heeft een benadering gegeven.

Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met deze omstandigheden, in het bijzonder niet met het feit dat verzoeker kampt met grote psychologische problemen, die nochtans voldoende aangetoond werden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker legt uit dat hij ongeveer 2 maanden op weg was van Afghanistan naar Griekenland en was bijgevolg ongeveer 13 maanden onderweg.

Verzoeker heeft nooit willen liegen betreffende zijn reisroute en heeft ook gezegd bij de Dienst vreemdelingenzaken dat hij in 1397 (2018) vertrokken was uit Afghanistan. Hij heeft ook geen enkel belang bij het liegen over zijn reisroute.

Hoe dan ook wenst verzoeker te benadrukken dat zijn reisroute geen kernelement uitmaakt van zijn asielrelaas (zie o.a. RvV, arrest nr. 240 518 van 7 September 2020 : "(...)").

4) Conclusie

De motivering van de bestreden beslissing is gebaseerd op motieven die ofwel onjuist, ofwel niet pertinent zijn. Het past dan ook om de beslissing op zijn minst te vernietigen voor bijkomend onderzoek betreffende de algemene situatie in Azra wanneer verzoeker uit Arza vertrokken is, en betreffende de specifieke situatie van verzoeker, om zijn huidige vrees voor vervolging op een concrete en actuele manier te onderzoeken, rekening houdend met zijn grote kwetsbaarheid en zijn verwestering (zie infra).

Verzoeker wenst ook op te merken dat hij, sinds de machtsovername in augustus 2021, niet meer verhoord werd. Hij heeft dus de huidige levensomstandigheden van zijn familie niet kunnen uitleggen, hoewel dit natuurlijk van belang was om zijn actuele vrees in geval van terugkeer te beoordelen.

Zijn familie leeft in een heel precaire financiële situatie sinds de machtsovername. Dit komt o.a. door het feit dat zijn vader half-geparalyseerd is, en dat de familie dus moeilijkheden ondervindt om in haar basisbehoeften te voorzien. De huidige financiële situatie is een bijkomende factor waarmee rekening gehouden moet worden."

Vervolgens kaart verzoeker de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering aan. Hij stipt aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2018 en sinds bijna vier jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt, dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd, ter staving waarvan hij citeert uit diverse bronnen, maar dat er 11 maanden na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Wel vreest hij dat de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zullen zijn aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de *Sharia*-wet streng toepassen. Hij wijst ook nog op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 31 maart 2022.

Vervolgens voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel, waarvan hij meent dat dit hem dient gegund te worden.

Inzake de subsidiaire beschermingsstatus geeft verzoeker uitgebreid toelichting bij de huidige humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan en over het gebrek aan informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban. Hij meent dat de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban overwegend door hun gedragingen veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor zoals aangegeven in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Ten slotte voert verzoeker een omstandig betoog inzake artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij voert aan dat er sprake is van incorrecte of gemanipuleerde informatie over de realiteit ter plaatse en analyseert het willekeurig geweld in Afghanistan met verwijzingen naar algemene informatie, waaruit hij concludeert dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift refereert verzoeker aan het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 3).

2.2.2. Op 28 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020, aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 1 september 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verschillende loonbrieven (stuk 1) en twee foto's (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/8 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht. Aangaande verzoekers verwijzing naar de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU wordt nog opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4 tot 20 van de richtlijn 2011/95/EU hoe dan ook niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de vaststelling dat hij zich onterecht als minderjarige voordeed zijn algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aantast, omdat (B) hij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen met de taliban heeft gekend en dat hij om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten, nu (i) de door hem voorgehouden rekruteringspoging door de taliban niet geloofwaardig is gebleken, (ii) zijn verklaringen bovendien in tegenstrijd zijn met de objectieve informatie waarover het

CGVS beschikt en waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban op dat moment veelal op vrijwillige basis gebeurde, (iii) het weinig waarschijnlijk is dat een mogelijke rekrut, die naar eigen zeggen toch les zou hebben genoten van de taliban, helemaal niets zou kunnen vertellen over de eventuele herkomst en nationaliteit van de talibanleden die er strijd voerden, (iv) zijn gebrekkige kennis omtrent de veiligheidssituatie eveneens ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden moeilijkheden met de taliban in Azra, (v) hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en de duur van zijn reisroute naar Europa, (vi) zijn *taskara* de geloofwaardigheid van zijn relaas niet kan herstellen, (vii) de enveloppe enkel aantoonde dat hij post heeft ontvangen uit Afghanistan en (viii) ook de door hem en zijn advocate neergelegde documenten met betrekking tot zijn psychologische problemen de beslissing van het CGVS niet kunnen ombuigen en hij inzake eventuele medische aandoeningen ook beroep kan doen op de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet, met name een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat (C) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, omdat (D) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en zijn psychologische toestand niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en uit de medische attesten ook niet blijkt op welke manier hij in vergelijking met een ander persoon door zijn mentale moeilijkheden een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (E) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (F) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing is de commissaris-generaal van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in verzoekers hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel u enkele documenten neerlegt die moeten aantonen dat u met psychologische problemen kampt, blijkt nergens uit deze stukken dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op 10/06/2021 kon het CGVS dergelijke noden evenmin vaststellen, noch brachten u of uw advocaat gedurende het gehoor hieromtrent concrete indicaties aan. Uw advocaat had op voorhand aan het CGVS gevraagd om rekening te houden met uw psychologische toestand, wat dan ook gebeurde. Zo werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd hoe u zich voelde, waarop u aangaf dat u zich goed voelde; ook aan het einde van het onderhoud bevestigde u dit goede gevoel (CGVS, p.2 en p. 26). Voorts werd u meegedeeld dat u eventuele problemen tijdens het onderhoud steeds kon melden, alsook werd door het CGVS benadrukt dat er pauzes konden worden ingelast indien nodig (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud is

verder goed verlopen en er deden zich geen moeilijkheden voor, evenmin werden er door u opmerkingen gemaakt over het verloop van het onderhoud. Uw advocaat merkte aan het eind van het onderhoud op dat psychologische problemen een invloed kunnen hebben op het geheugen of herinneringen, doch werd niet verduidelijkt in welke mate u hieronder lijdt of op welke punten dit een invloed zou hebben gehad. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werd evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen."

Door louter in het algemeen aan te voeren dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij kampt met grote psychologische problemen, *"die nochtans voldoende aangetoond werden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming"*, slaagt verzoeker er niet in de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen. Uit deze motieven blijkt dat het CGVS wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn psychologische problemen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, onder dwang te zullen worden gerekruteerd door de taliban of door hen te zullen worden gedood omdat hij is gevlucht nadat de nieuwe *mullah* zijn vader tweemaal aansprak over zijn afwezigheid in de *madrassa*.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij opmerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde leeftijd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

"De beslissing die u immers werd betekend door de Dienst Voogdij op 30 juli 2019, stelt dat u ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Dat u bij aankomst in België minderjarig zou geweest zijn, blijkt na medisch onderzoek dan ook niet aannemelijk. Ook uw taskara waaruit moet blijken dat u 16 jaar was in 1397 (omgezet naar de westerse kalender 2018) en dus wel minderjarig was, kan hier geen ander licht op werpen. Immers zijn Afghaanse (identiteits-)documenten weinig betrouwbaar zoals ook verder uit de beslissing blijkt (CGVS p. 5). Omdat u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, tast bovendien uw algemene geloofwaardigheid op ernstige wijze aan."

Verzoeker voert aan dat hij zijn exacte geboortedatum niet kent en dat hij bij aankomst in België zijn geboortedatum te goeder trouw verklaard heeft op basis van zijn *taskara*. Bij het opstellen van zijn *taskara* in het jaar 2018 zouden verzoeker en zijn vader verklaard hebben dat hij op dat moment 16 jaar oud was en dus geboren zou zijn in het jaar 2002. Volgens verzoeker bestond op dat moment geen zekerheid over zijn leeftijd. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is het weinig aannemelijk dat zijn vader verzoekers werkelijke leeftijd niet zou kennen en bij het opstellen van de *taskara* verklaard zou hebben dat verzoeker op dat moment 16 jaar oud was. Gelet op het verschil tussen de opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit de medische test, kan verzoeker dan ook niet overtuigen waar hij voorhoudt *"ter goede trouw"* te zijn en de Belgische asielinstanties niet om de tuin te hebben willen leiden. Er kan immers niet worden aangenomen dat zijn vader zich dermate zou vergissen over zijn leeftijd.

Waar verzoeker nog kritiek uit op de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd, wijst de Raad er op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', Beslissing van de Dienst Voogdij). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat zijn betwiste leeftijd helemaal onvoldoende is om enige vorm van internationale bescherming te weigeren aangezien dit element op zich geen impact heeft op het risico

op vervolging of op behandelingen in strijd met de artikelen 2 en 3 van het EVRM, beperkt hij zich louter tot het minimaliseren van de motieven van de bestreden beslissing, zonder de gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hoe dan ook wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging door de taliban dient te hebben.

Zo stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing eveneens vast dat verzoeker geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij problemen met de taliban heeft gekend en dat hij om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. Hij wijst wat dat betreft vooreerst op het volgende:

"Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u uw voorgehouden rekruteringspoging door de taliban op zich niet geloofwaardig is gebleken. U verklaart dat de mullah van de plaatselijke moskee een week voor uw vertrek vervangen werd door een mannetje van de taliban en dat het hun bedoeling was om van de madrassa een rekruteringsplek te maken. Echter, gevraagd of de taliban hun intenties overlegd hebben met de lokale gemeenschap en in het bijzonder de dorpsouderen, beweert u dat zij die beslissing eenzijdig zouden hebben genomen (CGVS, p. 19). Het lijkt nochtans weinig waarschijnlijk dat een groepering als de taliban, die zeker op dat moment in de tijd stevast hengelden naar de steun van lokale gemeenschappen in Afghanistan, dergelijke drastische beslissing op eigen houtje zouden nemen en zonder overleg. Nog maakt u allerm minst duidelijk waarom de taliban nu juist toen, en schijnbaar eerder plots, de beslissing zouden hebben genomen om een nieuwe rekruteringsplek in te richten en nieuwe rekruten aan te werven in uw regio van herkomst. Immers, uit uw verklaringen moet blijken dat de groepering sinds zolang u het zich zou herinneren de controle had over uw plek van herkomst in het district Azra (CGVS, p. 12 en p. 19). U zegt hieromtrent geen enkel idee te hebben naar hun motieven. Ook als het CGVS polst of de taliban misschien manschappen te kort kwam, zegt u het niet te weten en stelt u dat niemand gevraagd kan worden over de wijze waarop ze rekruteren (CGVS, p. 20). Nochtans mag verwacht worden dat iemand die zich in dergelijke positie zou bevinden, hieromtrent het één en het ander zou kunnen verduidelijken."

Verzoeker voert aan dat in zijn regio de lokale gemeenschap bijna geen invloed heeft op de beslissingen die de taliban nemen, gezien de taliban voldoende machtig zijn. Hij herhaalt hiermee louter de verklaringen die hij reeds gedurende zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, zonder evenwel de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, met name dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat een groepering als de taliban, die op dat moment stevast hengelden naar de steun van lokale gemeenschappen in Afghanistan, op eigen houtje en zonder overleg dergelijke drastische beslissing om van de *madrassa* een rekruteringsplek te maken zouden nemen, te ontkrachten of te weerleggen. Dat de lokale gemeenschap (en ook de dorpsouderen) eerder een opstandige houding heeft ten opzichte van de taliban en dat de taliban de *jirga* bijgevolg niet aanvaarden en hun beslissingen meestal opleggen zonder voorafgaande bespreking met de lokale gemeenschap, zijn verder loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker slaagt er met dit betoog niet in om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker opmerkt dat hij nog heel jong was toen zijn problemen begonnen en dat hij Afghanistan verlaten heeft en dus niet *per se* op de hoogte was van de discussies tussen de dorpsouderen en de taliban over de *madrassa* die mogelijks hebben plaatsgevonden, stelt de Raad vast dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud louter heeft verklaard dat de taliban de beslissingen nemen in zijn regio en dat zij niet luisteren en niet geven om de lokale gemeenschap (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Dat hij na confrontatie met de bestreden beslissing plots opwerpt dat het mogelijk is dat er discussies over de *madrassa* hebben plaatsgevonden, maar dat hij hiervan niet op de hoogte was door zijn jonge leeftijd, is niet ernstig en kan bijgevolg niet volstaan om de hierboven weergegeven pertinente motieven te ontkrachten of te weerleggen.

Waar hij stelt dat hij moeilijk kan antwoorden op de vraag waarom de taliban een rekruteringsplek in de *madrassa* wilden inrichten, nu hem dit nooit verteld werd en hij volledig onwetend was van de strategieën en behoeften van de taliban, maar dat hij wel weet dat de taliban de jonge dorpelingen via de *madrassa* probeerden te indoctrineren en zo te rekruteren, herhaalt verzoeker opnieuw slechts de verklaringen die hij reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd. Hij slaagt er dan ook niet in om een ander licht te werpen op de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing dat van iemand in een dergelijke positie als de positie waarin hij zich zou hebben bevonden, verwacht mag worden dat die het één en het ander zou kunnen verduidelijken over de reden waarom de taliban juist toen, en

schijnbaar eerder plots, de beslissing zouden hebben genomen om een nieuwe rekruteringsplek in te richten en nieuwe rekruten aan te werven in zijn regio van herkomst (waar de taliban al zolang hij het zich kon herinneren de controle hadden).

Door er verder louter op te wijzen dat algemeen aanvaard wordt dat de taliban *madrassa's* gebruiken als rekruteringsplekken, ontkracht of weerlegt verzoeker evenmin de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat het weinig waarschijnlijk lijkt dat een groepering als de taliban, die zeker op dat moment steevast hengelden naar de steun van lokale gemeenschappen in Afghanistan, op eigen houtje en zonder overleg dergelijke drastische beslissing om van de *madrassa* een rekruteringsplek te maken zouden nemen en dat van iemand in een dergelijke positie als de positie waarin hij zich zou hebben bevonden, verwacht mag worden dat die het één en het ander zou kunnen verduidelijken over de reden waarom de taliban juist toen, en schijnbaar eerder plots, de beslissing zouden hebben genomen om een nieuwe rekruteringsplek in te richten en nieuwe rekruten aan te werven in zijn regio van herkomst (waar de taliban al zolang hij het zich kon herinneren de controle hadden). Dat de taliban de *madrassa's* (kunnen) gebruiken als rekruteringsplekken wordt niet betwist. Gelet op het voorgaande, kan verzoeker ook niet overtuigen waar hij nog stelt dat het niet is omdat hij geen duidelijke uitleg kan geven over de werking en de keuzes van de taliban, dat de vervolgingsfeiten op zich niet geloofwaardig zijn.

Bovendien oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekers verklaringen in tegenstrijd zijn met de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat rekrutering door de taliban op dat moment veelal op vrijwillige basis gebeurde. Hij licht dit als volgt toe:

“Dit gebeurde omwille van werkloosheid, geldnood, beveiliging tegen andere gewapende militias, ideologische overtuiging enzovoort. Gedwongen rekrutering kon gebeuren in gebieden waarin de taliban tijdelijk meer manschappen nodig hadden, maar dit was uitzonderlijk. In tijden van nood vroegen ze hulp aan de bevolking in overleg met de stamouderen van de regio. Zij deden beroep op onder andere religieuze argumenten, eergevoel en culturele codes om de steun van de stamouderen te verkrijgen. De geleverde steun kwam dan meestal in de vorm van geld, voedsel of het weigeren van onderdak aan strijders van Daesh. De taliban verkozen om eigen strijders in te zetten bij gevechten en zouden de lokale stammen slechts uitzonderlijk vragen om enkele lokale strijders af te staan om tijdelijk een aanval tegen hen af te slaan. Al deze elementen ontbreken in uw asielrelaas, evenmin brengt u concrete elementen aan waaruit zou moeten blijken dat de taliban in uw geval anders zouden hebben gehandeld.

In dit verband geeft u immers zelf aan dat u helemaal niet bereid was om te gaan strijden voor de zaak van de taliban (CGVS, p. 21). U verklaart eveneens dat u geen enkele ervaring hebt met strijd- en gevechtssituaties in Afghanistan (CGVS, p. 21). Het CGVS ziet dan ook niet in waarom de taliban zich voor het voeren van de jihad zouden richten tot een ongemotiveerde rekrut, die bovendien naar eigen zeggen nog nooit een wapen heeft vastgehouden. U argumenteert dat er nog andere jongens waren die religieuze lessen volgde in de madrassa. In dit verband is het dan weer bijzonder merkwaardig dat u niet met zekerheid kan bevestigen of zij eveneens het slachtoffer zouden geworden zijn van de rekruteringspogingen door de taliban (CGVS, p. 21). Uw onwetendheid hieromtrent, alsook de vaststelling dat u nooit concreet wordt over de redenen waarom de taliban u specifiek zouden willen hebben rekruteren, ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.”

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij benadrukt dat de conclusies die getrokken kunnen worden uit objectieve bronnen afhangen van de definities die gehanteerd worden van de termen ‘vrijwillige’ en ‘gedwongen’ rekrutering en waar hij stelt dat hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming nooit gezegd heeft dat de taliban, zonder enige waarschuwing, bij hem zijn gekomen om hem meteen onder dwang mee te nemen, maar dat hij wel heeft gezegd dat de taliban hem hebben willen indoctrineren en rekruteren in de *madrassa*, “*wat wel overeenkomt met de strategieën van de Taliban zoals deze worden uitgelegd in het toegevoegd rapport*”. Verzoeker heeft immers verklaard dat hij “*bij force*” meegenomen zou zijn door de taliban als hij in Afghanistan was gebleven (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). De motieven in de bestreden beslissing dat rekrutering door de taliban op het moment dat verzoekers voorgehouden problemen zich zouden hebben voorgedaan veelal op vrijwillige basis gebeurde en dat gedwongen rekrutering uitzonderlijk was, zijn dus wel degelijk relevant en terecht. *In casu* lijkt er immers geen sprake te zijn van loutere ‘bredere dwangstrategieën’, nu verzoeker wel degelijk verklaarde dat hij “*bij force*” meegenomen zou zijn door de taliban als hij in Afghanistan was gebleven.

Door louter te stellen dat het voor hem heel moeilijk is om te weten wat de taliban precies van plan zijn met de rekruten uit de *madrassa's*, weerlegt noch ontkracht verzoeker de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat uit de objectieve informatie blijkt dat rekrutering door de taliban op het moment dat de door hem voorgehouden problemen zich zouden hebben voorgedaan veelal op vrijwillige basis

gebeurde en dat niet kan worden ingezien waarom de taliban zich voor het voeren van de *jihad* zouden richten tot een ongemotiveerde rekrut die bovendien naar eigen zeggen nog nooit een wapen had vastgehouden. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij meer informatie zou hebben kunnen geven over de redenen waarom de taliban hem specifiek zouden hebben willen rekruteren.

Dat de *madrassa's* als rekruteringsplek kunnen dienen, wordt niet betwist. Verzoeker slaagt er echter niet in om concreet aannemelijk te maken dat de taliban hem gedwongen zouden hebben willen rekruteren indien hij zich niet vrijwillig bij hen zou hebben aangesloten, zoals hij beweerde tijdens zijn persoonlijk onderhoud (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Daarnaast stelt de commissaris-generaal terecht vast dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en de duur van zijn reisroute naar Europa. De commissaris-generaal duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

"U stelt dat u vertrok aan het begin van het jaar 1398 (wat overeenkomt met voorjaar 2019 in de westerse kalender) en dat u in totaal een zes of zeven maanden onderweg was van Afghanistan naar België, waar u op 18 juli 2019 uw verzoek tot internationale bescherming indiende (CGVS, p. 10 en p. 17). Nochtans zijn dergelijke verklaringen in tegenstrijd met de aanwezige informatie in uw administratief dossier en waaruit blijkt dat uw vingerafdrukken al op 21 augustus 2018 genomen werden in Griekenland. Elf maanden later, op 7 juli 2019, werden uw vingerafdrukken opnieuw genomen, nu in Duitsland. De vaststelling dat u bedrieglijke verklaringen aflegt omtrent dergelijke zaken, tast niet enkel uw algemene geloofwaardigheid aan, het doet ook in ernstige mate afbreuk aan uw beweerde problemen met de taliban. U stelt immers dat uw moeilijkheden met de militante groepering, met name hun poging om u te rekruteren voor hun zaak, een week voor uw vertrek uit Afghanistan aanvang namen (dus voorjaar 2019), hoewel uit de gegevens van EURODAC blijkt dat u op dat moment al geruime tijd in Europa was"

Door in zijn verzoekschrift aan te voeren dat hij langer op weg is geweest dan zes of zeven maanden, *"waarschijnlijk ongeveer 13 maanden"*, en dat hij ongeveer twee maanden op weg was van Afghanistan naar Griekenland, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat hij gedurende zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk verklaard heeft ongeveer zes tot zeven maanden onderweg te zijn geweest (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Verzoeker voert aan dat hij vandaag grote moeilijkheden heeft om zich zijn reisroute te herinneren en stelt dat dit wordt uitgelegd door zijn mentale toestand, maar ook door het feit dat zijn persoonlijk onderhoud twee jaar na zijn aankomst in België plaatsgevonden heeft. Verder stelt hij dat hij een heel moeilijke reisroute heeft gekend. Hij geeft aan de notie van de tijd niet te hebben en een benadering te hebben gegeven. Volgens hem heeft de commissaris-generaal absoluut geen rekening gehouden met deze omstandigheden en in het bijzonder niet met het feit dat hij kampt met grote psychologische problemen *"die nochtans voldoende aangetoond werden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming"*. De Raad wijst vooreerst op wat reeds in het kader van de beoordeling van de bijzondere procedurele noden werd vastgesteld, namelijk dat uit de door verzoeker neergelegde stukken niet kan blijken dat hij niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen en dat het CGVS gedurende verzoekers persoonlijk onderhoud evenmin bijzondere procedurele noden kon vaststellen. Verzoekers advocaat had op voorhand aan het CGVS gevraagd om rekening te houden met verzoekers psychologische toestand en uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat dit gebeurde. Zo werd aan verzoeker gevraagd hoe hij zich voelde en werd hem meegedeeld dat hij eventuele problemen steeds diende te melden en dat er pauzes konden worden ingelast (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 3 en 26). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat het persoonlijk onderhoud goed is verlopen en dat er zich geen moeilijkheden voordeden. Verzoeker maakte evenmin opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud. Zijn advocaat merkte op het einde van het persoonlijk onderhoud wel op dat verzoekers kwetsbaarheid/ psychologische problematiek een invloed kan hebben op het geheugen of op herinneringen, maar verduidelijkte niet in welke mate verzoeker hieronder zou lijden of op welke punten dit een invloed zou hebben gehad (*ibid.*, p. 26). Er werd niet opgeworpen dat verzoeker problemen zou hebben (gehad) om zich zijn reisroute te herinneren. De Raad benadrukt dat in de door verzoeker neergelegde documenten met betrekking tot zijn psychologische problemen niet wordt vastgesteld dat hij zou kampen met geheugenproblemen of dat hij niet in staat zou zijn om coherente verklaringen af te leggen (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten'). Verzoeker brengt in het kader van de huidige beroepsprocedure bij de Raad evenmin een medisch, psychiatrisch en/of psychologisch attest bij dat kan staven dat zijn cognitief vermogen dermate was of is aangetast dat hij niet in staat zou zijn geweest om correcte en volledige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek

om internationale bescherming. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt. Verder toont verzoeker niet aan dat het erg grote verschil in tijd tussen zijn verklaring dat hij vertrok uit Afghanistan in het voorjaar van 2019 en de vaststelling dat zijn vingerafdrukken al op 21 augustus 2018 werden genomen in Griekenland, verklaard zou kunnen worden door het tijdsverloop tussen zijn aankomst in België en het persoonlijk onderhoud of door zijn moeilijke reisroute. Ook al vond verzoekers persoonlijk onderhoud bijna twee jaar na zijn aankomst plaats en zou hij een moeilijke reisroute hebben gehad, dan nog kan dit een dergelijke tegenstrijdigheid niet verklaren. Dat verzoeker de notie van de tijd niet heeft, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat hij een benadering heeft gegeven, kan verder het grote verschil in tijd tussen zijn verklaring dat hij vertrok uit Afghanistan in het voorjaar van 2019 en de vaststelling dat zijn vingerafdrukken al op 21 augustus 2018 werden genomen in Griekenland niet verschoonen. Dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat hij in 2018 uit Afghanistan zou zijn vertrokken, wordt verder niet betwist. Deze vaststelling werpt echter geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing over verzoekers verklaringen bij het CGVS dat hij in het voorjaar van 2019 vertrok en in totaal een zes of zeven maanden onderweg was van Afghanistan naar België. Het is verder niet aan de Raad om na te gaan wat het eventuele belang zou kunnen zijn voor verzoeker bij het afleggen van dergelijke ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisroute.

Waar verzoeker nog benadrukt dat zijn reisroute geen kernelement uitmaakt van zijn asielrelaas, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten. Bovendien wijst de Raad er nog op dat de geloofwaardigheid van de reisweg desalniettemin kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute. De commissaris-generaal mocht dan ook wel degelijk rekening houden met verzoekers ongeloofwaardige verklaringen over het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en de duur van zijn reisroute naar Europa. Waar verzoeker in dit verband nog verwijst naar het arrest met nr. 240 518 van 7 september 2020 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Uw taskara vermag de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Dit document heeft immers enkel betrekking op uw identiteit. Dat dit stuk uw minderjarigheid moet aantonen, bevestigt overigens de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat de bewijswaarde van Afghaanse (identiteits-)documenten relatief is gezien documenten makkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn, zowel in als buiten Afghanistan. Valse documenten zijn niet van authentieke te onderscheiden, ook niet door gedegen experts. De enveloppe toont enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan.

Ook de door u en uw advocate neergelegde documenten met betrekking tot uw psychologische problemen, kunnen bovenstaande beslissing van het CGVS niet ombuigen. Immers, zoals hierboven reeds aangehaald zijn deze mentale moeilijkheden niet van die aard dat u niet op een volwaardige manier zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure. Uw psychologische klachten bieden dan ook geen verklaringen voor de verscheidene tegenstrijdigheden die het CGVS kon vaststellen in het onderzoek naar uw aanvraag, alsook voor de gebrekkige kennis die u bij momenten aan de dag hebt gelegd. Hoewel in een psychiatrisch verslag van 11 maart 2020 sprake is van een ziekenhuisopname wegens “trouble schizophréniforme” volgens DSM IV, blijkt hieruit niet dat u niet in staat zou zijn om coherente of volwaardige verklaringen af te leggen tijdens een persoonlijk onderhoud. Ook blijkt uit het verslag dat uw herstel traag vooruitging maar dat verbetering werd vastgesteld en u bij ontslag uit het ziekenhuis deelnam aan activiteiten, een coherent discours bracht, en geen zwarte gedachten of zelfmoordideeën had. U werd medicamenteus behandeld en psychiatrisch opgevolgd. Het psychologisch attest van 5/08/2021 stelt enkel dat u ernstige psychologische moeilijkheden kent, dat u eenmaal per maand therapie krijgt en dat de therapie best wordt aangehouden, maar verder bevat het geen diagnose of informatie over uw precieze mentale moeilijkheden of de gevolgen op uw deelname aan de asielprocedure. Op 22 oktober 2021 meldde uw advocaat per mail dat “het nieuws uit Afghanistan u zorgden baarde” en dat u in een kritische

en zorgwekkende situatie verkeert, doch werd hier geen recenter medisch/psychologisch attest bij toegevoegd.

Ook dient te worden vermeld dat een medisch attest geenszins een sluitend bewijs kan vormen voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. Een arts doet immers vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Zelf gaf u aan veel moeilijkheden te hebben gekend onderweg naar België, zo werd u bijvoorbeeld geslagen door de politie in Kroatië (CGVS p. 2). In Afghanistan had u geen dergelijke problemen, zo zei u tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 2). Het CGVS acht het dan ook niet onmogelijk dat u psychologische problemen hebt ontwikkeld na diverse moeilijkheden waarmee u te kampen had tijdens uw reis van Afghanistan naar België.

Echter blijkt heden niet dat u een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade hebt aangetoond bij terugkeer naar Afghanistan.

Inzake eventuele medische aandoeningen, waarbij geen verband bestaat met de asielmotieven, kan u ook beroep doen op de daartoe voorziene procedure in de Vreemdelingenwet, met name een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn persoonlijk onderhoud plaatsgevonden heeft vóór de machtsovername van augustus 2021 en dat hij sinds de machtsovername niet meer gehoord werd. Hij stelt dat hij dus de huidige levensomstandigheden van zijn familie niet heeft kunnen uitleggen, "hoewel dit natuurlijk van belang was om zijn actuele vrees in geval van terugkeer te beoordelen". Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 10/06/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

De Raad wijst er op dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "de facto"-regering inderdaad de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er wat dit betreft op dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) de mogelijkheid had om dergelijke elementen over te maken aan het CGVS. Te dezen kan uit de stukken van het administratief dossier inderdaad niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om elementen over te maken aan het CGVS waaruit zou hebben kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat verzoeker een uitleg heeft verstrekt aan het CGVS over de huidige levensomstandigheden van zijn familie, hoewel hij op heden in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn uitleg over de huidige levensomstandigheden van zijn familie van belang was om zijn actuele vrees in geval van terugkeer te beoordelen. Indien de machtsovername van de taliban tot gevolg had dat zijn individuele situatie dermate gewijzigd is waardoor hij een nood aan internationale bescherming heeft, kon er

inderdaad redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij, overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan, zou hebben overgemaakt aan het CGVS. Nu verzoeker heeft nagelaten om dergelijke concrete elementen aan te brengen, kon er inderdaad redelijkerwijze van worden uitgegaan dat het gegeven dat de taliban aan de macht is gekomen geen concrete impact had op zijn persoonlijke situatie. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift of het neerleggen van een aanvullende nota ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij de huidige levensomstandigheden van zijn familie niet heeft kunnen uitleggen, hoewel dit van belang was om zijn actuele vrees in geval van terugkeer te beoordelen. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift nalaat te concretiseren wat deze levensomstandigheden inhouden en wat de invloed zou zijn van deze omstandigheden op zijn beweerde vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan. Waar hij wat dit betreft de preciaire financiële situatie waarin zijn familie sinds de machtsovername zou leven benadrukt, wijst de Raad op wat daarover *infra*, onder punt 2.3.6., in het licht van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, wordt geoordeeld.

Voorts merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen niet kan blijken dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan nog bij zijn familie zijn langsgesproken om naar hem te vragen. Ook uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft ondervonden met de taliban na zijn vertrek. Zo verklaarde verzoeker dat zijn familie nog steeds in hetzelfde huis woont in het dorp Darga (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Indien de taliban hem werkelijk gedwongen zouden hebben willen rekruteren, kon echter worden verwacht dat zij bij zijn familie nog naar hem zouden hebben geïnformeerd na zijn vertrek. Dat zij dit niet zouden hebben gedaan, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met de taliban.

Waar verzoeker nog betoogt dat de nadruk gedurende zijn persoonlijk onderhoud duidelijk gelegd werd op het onderzoek naar zijn herkomst en niet naar de vervolgingsfeiten *an sich*, nu er maar enkele vragen werden gesteld over de rekruteringspoging, wijst de Raad er op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gedurende zijn persoonlijk onderhoud de kans kreeg om zijn relaas te doen. Verzoeker kreeg de mogelijkheid om vrij te vertellen over de redenen waarom hij Afghanistan had verlaten, waarna hem bijkomende vragen werden gesteld (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-21). Op het einde van zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij nog de mogelijkheid om bijkomende vragen te stellen of opmerkingen te geven (*ibid.*, p. 25). Verzoeker laat in zijn verzoekschrift bovendien na om aan te geven welke feiten of gegevens – die zouden hebben kunnen leiden tot een andere beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming – hij in dit verband nog meer zou hebben willen aanbrengen. Bovendien kon hij ook in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake de door hem voorgehouden problemen met de taliban en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

Het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), heeft betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert. Bijgevolg kan dit stuk niet volstaan om deze feiten aan te tonen en om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De loonbrieven en de twee foto's die verzoeker bij zijn op 1 september 2023 neergelegde aanvullende nota heeft gevoegd, hebben betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staven de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan evenmin.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

De voorgaande motieven volstaan om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen dat hij onder dwang zal worden gerekruteerd door de taliban of door hen zal worden gedood omdat hij is gevlucht nadat de nieuwe *mullah* zijn vader tweemaal aansprak over verzoekers afwezigheid in de *madrassa*. Dat verzoeker zijn verzet tegen de ideologie van de taliban heeft geuit omdat hij plotseling niet meer naar de *madrassa* is gegaan en dus gezien wordt als een ongelovige, kan dan ook niet worden gevolgd.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op de staatsgreep door de taliban in augustus 2021 en zijn verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*", 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij

hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021, in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Te dezen voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2018 en dat hij sinds bijna vier jaar in Europa verblijft, wat hem de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld en aan diens manier van leven, denken en mentaliteit. Verzoeker beklemtoont zich te hebben aangepast aan de westerse levensstijl en licht toe dat hij zich op een westerse manier kleedt en gedraagt, alsook Engels en Frans spreekt, en dat hij veel Belgische vrienden heeft en perfect is geïntegreerd in de Belgische samenleving. Het is voor hem bijgevolg ondenkbaar om vandaag naar Afghanistan terug te keren aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving, aldus verzoeker. Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, zal volgens verzoeker een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, *a fortiori* sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *Sharia*-wet. In dit verband stipt verzoeker nog aan dat er nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en wijst hij op een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

In zijn op 1 september 2023 neergelegde aanvullende nota voert verzoeker aan dat hij sinds zijn aankomst in België niet heeft nagelaten om naar een perfecte integratie te streven en dat hij vandaag helemaal verwesterd is. Hij wijst erop dat hij meer dan vier jaar geleden in België is aangekomen en dat hij sindsdien onafgebroken op het Belgisch grondgebied verblijft. Hij betoogt verder dat hij een jaar naar school is gegaan en benadrukt dat hij vandaag heel goed Frans spreekt. Verder wijst hij erop dat hij sinds anderhalf jaar bij het bedrijf G. werkt en dat hij daarvoor in een schoonmaakbedrijf van dokterswerkkledij heeft gewerkt. Hij stelt eveneens dat hij in België volleybal speelt met vrienden en hierbij ook aan wedstrijden deelneemt. Voorts wijst hij erop dat hij soms uitgaat in bars en discotheken en dat hij alcohol drinkt. Hij voegt hieraan toe dat hij Belgische vrienden heeft en dat hij, toen hij nog naar school ging in Wallonië, een Belgische vriendin had met wie hij gedurende ongeveer één jaar een relatie heeft gehad. Hij benadrukt verder nog dat hij actief is op sociale media en dat hij onder andere video's publiceert op *Tiktok*. Vervolgens haalt hij aan dat hij geen contact meer wil hebben met zijn familie omdat zijn familieleden hem voortdurend geld vragen en hij niet altijd kan ingaan op hun verzoeken. De communicatie verloopt volgens hem vaak moeizaam omdat hij door zijn familieleden onder druk wordt gezet. Verder stelt verzoeker dat zowel hij als zijn familie een terugkeer naar Afghanistan als een absolute zonde zouden ervaren, in het bijzonder omdat hij reeds meer dan vijf jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken. Voorts benadrukt hij dat zijn verwestering niet aan bod kwam tijdens zijn persoonlijk onderhoud, dat tevens voor de machtsovername plaatsvond. Hij wijst tot slot op het arrest met nr. 287 950 van de Raad van 24 april 2023. Bij zijn aanvullende nota voegt hij meerdere loonbrieven (stuk 1) en twee foto's (stuk 2).

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota hekelt dat zijn profiel als terugkeerder niet aan bod kwam tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Waar verzoeker in dit verband eveneens benadrukt dat zijn persoonlijk onderhoud voor de machtsovername door de taliban heeft plaatsgevonden, verwijst de Raad naar wat daarover *supra* reeds werd geoordeeld. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

De Raad benadrukt vervolgens dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op het werkelijke tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en de werkelijke duur van zijn reisroute naar Europa. Deze vaststelling wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op het werkelijke tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan en de werkelijke duur van zijn reisroute naar Europa.

Hoe dan ook kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker heeft in Afghanistan religieuze lessen gevolgd (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en spreekt *Pashtou* (*ibid.*, p. 24). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan bijgevolg niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

In zijn aanvullende nota stelt verzoeker dat hij geen contact meer wil hebben met zijn familie en dat de communicatie met hen moeizaam verloopt. Uit deze verklaringen blijkt niet dat verzoeker op heden geen contact meer zou houden met zijn familieleden. Verzoeker voert weliswaar aan dat zowel hij als zijn familie een terugkeer naar Afghanistan als een absolute zonde zouden ervaren, doch hij laat na te concretiseren wat hiervan de gevolgen zouden zijn. Verzoeker stelt nergens dat zijn familieleden geen contact meer met hem zouden willen of hem zouden (hebben) verstoten. Dat hij in Afghanistan niet meer over enig familiaal netwerk zou beschikken, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Uit de loutere omstandigheid dat hij vier jaar in België verblijft en hier een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, kan niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker betoogt weliswaar dat hij sinds anderhalf jaar bij het bedrijf G. werkt en dat hij hiervoor in een schoonmaakbedrijf van dokterswerkkledij heeft gewerkt, ter staving waarvan hij bij zijn aanvullende nota meerdere loonbrieven voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 1). Deze loonbrieven tonen enkel aan dat verzoeker in België heeft gewerkt in de periode tussen 3 juli 2023 en 20 augustus 2023 en dat hij hiervoor een loon heeft ontvangen. Deze stukken tonen echter geen daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota eveneens aan dat hij (veel) Belgische vrienden heeft, dat hij soms uitgaat in bars en discotheken en dat hij alcohol drinkt, ter staving waarvan hij bij zijn aanvullende nota twee foto's voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). De Raad stelt vast dat verzoeker slechts één foto neerlegt waarop hij te zien is met twee (blanke) personen. Dat deze personen zijn Belgische vrienden zouden zijn, kan louter op basis van deze ene foto niet worden vastgesteld. Op de andere foto wordt verzoeker zittend op de grond met verschillende drankjes voor hem afgebeeld. Dat hij soms uitgaat in bars en discotheken en alcohol drinkt, kan hieruit bijgevolg evenmin worden afgeleid.

Voor het overige beperkt verzoeker zich tot beweringen die hij op geen enkele wijze staft, met name dat hij zich op een westerse manier gedraagt en perfect geïntegreerd is, dat hij zich westers zou kleden, dat hij ongeveer één jaar naar school is gegaan, dat hij Frans en Engels spreekt, dat hij volleybal speelt met vrienden en ook aan wedstrijden deelneemt, dat hij toen hij nog naar school ging in Wallonië, een Belgische vriendin had met wie hij gedurende ongeveer één jaar een relatie had en dat hij actief is op sociale media en onder andere video's publiceert op *Tiktok*. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk *Pashtou*.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn "*to play the game*" of dat zijn gedragingen doordrongen zijn van een zodanige (onbewuste) verandering dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader

van zijn beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit de door hem aangehaalde elementen niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

In zoverre verzoeker meent vervolgd te worden door de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan worden gelijkgesteld. Zoals reeds gesteld, voert verzoeker weliswaar aan dat een terugkeer naar Afghanistan als een absolute zonde zou worden ervaren door hemzelf en zijn familieleden, doch concretiseert hij niet wat hiervan de gevolgen zouden zijn. Hij stelt nergens dat zijn familieleden geen contact meer met hem zouden willen of hem zouden verstoten. Uit zijn verklaringen blijkt evenmin dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Wat betreft verzoekers betoog over de strikte toepassing van de *Sharia*-wet door de taliban, waarbij hij tevens verwijst naar het rapport "*Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»*" van OSAR van 26 maart 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van zijn afwezigheid en terugkeer.

Verzoeker hekelt voorts dat er 11 maanden na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar is over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 235 658 van 29 april 2020 en een arrest van 31 maart 2022 van de Raad en in zijn aanvullende nota naar het arrest met nr. 287 950 van 24 april 2023 van de Raad, dient te worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar hij geen *hazara* is en er nu meer informatie voorligt.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban onder dwang zal worden gerekruteerd of gedood omdat hij is gevlucht nadat de nieuwe *mullah* zijn vader tweemaal aansprak over zijn afwezigheid in de *madrassa* en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat zijn familie in een heel precare financiële situatie leeft sinds de machtsovername en dat dit onder andere komt door het feit dat zijn vader "*half-geparalyseerd*" is en de familie dus moeilijkheden ondervindt om in haar basisbehoeften te voorzien, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

De Raad wijst er opnieuw op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het NRF en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA,

Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuen bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart oorspronkelijk afkomstig te zijn uit de provincie Logar. De Raad stelt vast dat voor de provincie Logar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 28 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad herhaalt dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat er naar zijn oordeel wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN